

даря и Милордъ Артиуръ, Кавалерина Ернолдъ влѣзе третій, и борба-та ся распали. Двими-на-та перви щѣха да употреблявать оружія-та, но страхувахася отъ жестоко-то царско запрещение. Безумный Кавалеринъ, кой-то въ путешествія-та негови, не получилъ освѣтъ най лошави-те нрави, предложи и трима-та съ пищови да ся биятъ. Падна жребіе-то на него за да ся бори той первый съ Милордъ Артиура. И положихася въ едно растояніе; Кавалерина хварли, но пищова му не хвана огонь; Милордъ Артиуръ абіе ся затече и му упрѣ пищова на груди-те. Тогда Кавалерина щеше да ся на . . . . отъ страхъ и препирашеса да вземе другъ пищовъ. Милордъ Артиуръ думаше че бѣше Господаръ на животъ-ать му, и Милордъ Бонфиль, като почтенъ Кавалеринъ, ако и да е Милордъ Артиуровъ неприятель, разсуди че онъ има правда, и че Ернолдъ неправда, кой-то съ всичка-та негова дерзость, коя-то въ путешествія-та си е приялъ, начна отъ страхъ да трепере. Тогда Милордъ Артиуръ направи героическо едно дѣло; Рече на Кавалерина; Азь самъ Господаръ на животъ-ать ти, дарувамъ ти го, и